

Aarhus
Symfoni
20/Orkester
/21

Rota & Berlioz

Et øjeblikks lykke

29. oktober 2020 kl. 19.30
Symfonisk sal • Musikhuset Aarhus

PROGRAM

Nino Rota (1911-1979)

La dolce vita – suite (1959)

15 min.

1 Titoli	4 Cavallino Canzonetta	6 Notturmo o Mattutino
2 Notturmo	5 Parlami di me (a la	7 La dolce vita
3 Via Veneto	Circus)	

Nino Rota (1911-1979)

Cellokoncert nr. 2 (1973)

25 min.

- 1 Allegro moderato
- 2 Tema e variazioni: Andantino cantabile, con grazia
- 3 Allegro vivo

P A U S E

25 min.

Hector Berlioz (1803-1869)

Symphonie fantastique (1830) 55 min.

- 1 Rêveries – Passions
- 2 Un bal
- 3 Scène aux champs
- 4 Marche au supplice
- 5 Songe d'une nuit du sabbat

Varighed i alt ca. 120 min.

MEDVIRKENDE

Marc Soustrot

DIRIGENT

Eugene Hye-Knudsen

CELLO

Jes Vang GRAFIK & LAYOUT

Et øjeblikks lykke

af Christina Blangstrup Dahl

”Jeg ville give alt for at give alle et øjeblikks lykke. Det er det, der er sjælen i min musik”

– Nino Rota

Ulykkelig kærlighed og heftige hallucinationer: Der er fuld kraft på både følelser og effekter i Berlioz’ opiumsrus af en symfoni. ”Symphonie fantastique er et af mesterværkerne i det franske repertoire – og så er det sjov musik! Ikke mindst på grund af rytmerne og orkestrets mange farver,” siger chefdirigent Marc Soustrot om det værk, der er gået hen og blevet et af hans varemærker.

Nino Rota løftede filmmusikken til nye højder – og med musikken til *La dolce vita* bringer han stemningen af den uophørlige jagt på kærligheden, kunsten og det søde liv helt ind i koncertsalen. Også hans *Cellokoncert nr. 2* er fyldt med filmiske billeder og indfølt italiensk sjæl; den går lige i hjertet. Koncerten er lagt i hænderne på Aarhus Symfoniorkestrets solocellist Eugene Hye-Knudsen.

Rota

La dolce vita – suite

Nino Rota var en afsindigt produktiv komponist. I gennemsnit skrev han musik til tre film om året, og i en periode var han oppe på hele ti film om året. Han fik dog også lige tid til at skrive ti operaer, tre symfonier, fem balletter og en række andre værker. På den baggrund er det svært ikke at sammenligne ham med

musikhistoriens store komponister – og sammenligningen bliver så meget desto mere aktuel når man erfarer, at Nino Rota også var vidunderbarn. Han skrev således sit oratorium *L’infanzia di San Giovanni Battista* allerede som 11-årig, og som 13-årig skrev han en komedie på baggrund af H. C. Andersens *Svinedrengen*. Han fik en førsteklases international musikuddannelse og begyndte så at levere musik til samtidens store filmskabere. Instruktører som Zeffirelli og Fellinis film blev udødelige – og det samme blev Rotas musik.

Den kalejdoskopiske underlægningsmusik til *La dolce vita* er nok Rotas bedst kendte Fellini-musik. Den uroligt distraherede musik, der til stadighed flakser fra disharmoniske strygere til slanke obosoloer, underbygger filmens skildring af det søde liv – der måske slet ikke er så sødt igen – til perfektion. Hovedpersonens evindelige og frustrerede jagt på tilfredsstillelse, hvad enten den søges i kærligheden eller kunsten, er nemlig ikke ligefrem nøglen til lykken. Det illustrerer musikken perfekt med sin illustration af skæbnens omskiftelige luner – sure som søde. 1950’erne har aldrig været skildret mere nostalgisk end i Rotas toner.

Federico Fellini var for øvrigt en stor beundrer, ikke bare af Rotas musik, men også af hans personlighed: ”Den bedste samarbejdspartner, jeg nogensinde har

haft, var (og det siger jeg uden den mindste tøven) Nino Rota – mellem os sagt var der omgående en komplet, total harmoni mellem os ... Han havde en geometrisk forestillingsevne, en beåndet musikalsk tilgang. Han havde således ikke behov for at se klip fra mine film. Når jeg spurgte ham om de melodier, han havde i tankerne til denne eller hin sekvens, indså jeg snart, at han overhovedet ikke var optaget af billeder. Hans verden var en indre verden, inde i ham selv, og virkeligheden havde ingen måde at komme ind i den på.” Til Fellinis begravelse blev der, efter enkens ønske, spillet musik af Rota.

Rota Cellokoncert nr. 2

Rotas *Cellokoncert nr. 2* kombinerer filmmusikkens flamboyante verden og virtuose showmanship med indfølt italiensk sjæl, herunder middelhavets folksange. Det var et musikalsk univers, som Rota var godt inde i på dette tidspunkt; det er nemlig i samme periode, at han skriver musikken til *Godfather*-filmene.

Hvis man af og til synes, at Rotas musik lyder som noget, man har hørt før, så er der en god grund til det: Rota arbejdede ofte med pastiche og citat (onde tunger mener, at pasticherne af og til går over i direkte musikalsk langfingredhed). Der er imidlertid en mening med galskaben: Med citaterne fremkalder Rota ånden fra en forgangen æra for ørerne af os. I begyndelsen af cellokoncerten citerer han et motiv fra Mozarts 3. violinkoncert, som imidlertid omgående bliver forvandlet til musik af Rota. Rota er dermed på ingen måde en neoklassicist

(eller en ”neo-” noget som helst andet). Han bruger derimod citaterne som afsæt – snarere i en ånd af kærlig anerkendelse end af udnyttelse. Den langsomme anden sats er et tema med variationer med et elegant romantisk tema. Den er ligefrem blevet sammenlignet med Tjajkovskijs *Rokoko-variationer* på grund af sin virtuose brug af orkestrets farver, heriblandt nogle fine træblæsersoloer – og det store klimaks ville heller ikke have skilt sig ud i en Tjajkovskij-symfoni. Tredje sats er kort og forener inderlighed med energisk beslutsomhed.

Koncerten blev for øvrigt først opført næsten 15 år efter, den blev skrevet. Det skyldes måske, at Rota er ualmindelig svær at sætte i bås. I sine værker kan han således sagtens finde på at lege med tonaliteten, men på en måde, der dårligt kunne være fjernere fra samtidens krasse eksperimenter. Hvis Boulez og Darmstadt-skolen (som var datidens hotteste komponister) er rå pigtråd – sådan udtryksmæssigt – så er Rota en dejlig blød striktrøje. Så væsensforskellig er Rota fra sine samtidige klassiske komponister. Måske var der en grund til, at han brugte størstedelen af sin kreative kraft på filmmusikken, hvor smagsdommerne ikke (i samme grad) kom efter ham.

Bonusinformation: Rotas Cellokoncert nr. 2 er hans sidste cellokoncert – ud af tre (!). Det skyldes, at der også er en ”Cellokoncert nr. 0”, som den unge komponist skrev som blot 14-årig.

Berlioz *Symphonie fantastique: Épisode de la vie d'un artiste ... en cinq parties, H 48*

Kærlighed, stoffer og hallucinationer. Der bliver ikke sparet på hverken følelser eller virkemidler i Berlioz' opiumsrus af en symfoni. ”*Symphonie fantastique* har jeg spillet rigtig meget!” siger chefdiregent Marc Soustrot om det værk, der er gået hen og blevet et af hans varemærker. ”Det er et af mesterværkerne i det franske repertoire – på grund af orkestreringen, på grund af dets størrelse – der er to tubaer og masser af slagtrøj; det er virkelig ekstravagant musik... Og så er det sjov musik! Ikke mindst på grund af rytmerne og orkestrets mange farver.”

”En episode fra en kunstners liv i fem dele.” Sådan lyder undertitlen på Berlioz' værk, og det lyder jo i høj grad, som om symfonien er meget bogstavelig – det vil sige programmusik. Det var den også – i hvert fald i første omgang. Berlioz skrev nemlig en programnote til symfonien, som han (i hvert fald i begyndelsen) anså for at være uundværlig. Senere bestemte han sig imidlertid om og mente, at musikken burde tale for sig selv; alene satsernes titler burde være nok. Det er således helt op til den enkelte koncertgænger, i hvor høj grad man vil nærstudere noterne. Vi har valgt at bringe Berlioz' tekster, for de giver et glimrende indblik i komponistens oprindelige hensigter med stykket. Programmet skal ifølge ham ”... betragtes som den talte tekst i en opera, der tjener til at introducere værkets dele og til at motivere deres karakter og udtryk.”

Kærlighed har ført til mange ting, og i dette tilfælde til en symfoni. Berlioz var voldsomt forelsket i Shakespeare-skuespillerinden Harriet Smithson, der imidlertid hverken så til hans side eller besvarede hans mange kærlighedsbreve. Hvilket måske ikke var så mærkeligt; den 23-årige komponist havde ikke engang snakket med hende, men blot set hende som Ofelia i Shakespeares *Hamlet*.

Det gjorde imidlertid ikke Berlioz' følelser mindre hede – tværtimod. ”Du ved ikke hvad kærlighed er. For dig er det ikke det raseri, den galskab, den febevildelse, som overtager alle ens sanser, som gør en fuldstændig afmægtig,” skrev han til en ven, der åbenbart ikke forstod ungersvendens kvaler.

Så måtte Berlioz ty til andre midler. Og findes der nogen bedre måde at imponere en kvinde på end at skrive en symfoni til hende? Nej, vel? Resultatet var imidlertid ikke en ubetinget succes: I første omgang kom Harriet Smithson slet ikke til premieren – og da hun endelig hørte værket, indså dets genialitet og giftede sig med komponisten, blev det ikke noget lykkeligt ægteskab.

Symphonie fantastique er for øvrigt et af den slags værker, som er blevet til milepæle. I denne symfonis tilfælde er det ikke mindst af musikhistoriske grunde: Romantikken blev nemlig i høj grad indvarslet med dette værk i kraft af dets dramatiske orkesterfarver og store følelser.

Det var en rolle, som Berlioz var sig meget klar – men som han ikke nødvendigvis fandt let: ”Nu hvor jeg har hørt den ærefrygtindgydende kæmpe Beethoven, er jeg klar over, hvilket punkt musikken har nået; det er et spørgsmål om at gribe den på dette punkt og føre den videre – nej, ikke videre, det er umuligt, han nåede grænserne for kunsten, men så vidt som muligt i en anden retning. Der er nye ting, mange nye ting, der skal gøres, jeg føler det med en enorm energi, og jeg vil komme til at gøre det, vær ikke i tvivl, hvis jeg lever. Ah, skal hele min skæbne blive gennemsyret af denne overvældende lidenskab?” Når man læser denne beskrivelse, kan man måske også forestille sig, hvorfor den unge skuespillerinde fandt Berlioz’ følelser en anelse overspændte og/eller overvældende.

Symfonien præsenterer også instrumenter, der aldrig var blevet brugt før, samt placerer instrumenter bag scenen. Sidstnævnte gør, at publikum er fuldstændig uforberedt på, hvilke orkesterfarver, vi får, før vi hører dem.

1 Rêveries – Passions (Drømmerier – Lidenskaber)

Første sats er blid og drømmende. Berlioz fortæller: ”Forfatteren forestiller sig, at en ung musiker, plaget af den sygdom i ånden, som en berømt forfatter har kaldt lidenskabernes slaphed, for første gang ser en kvinde, der forener alle de egenskaber, som han har drømt om hos den ideelle

kvinde, og bliver desperat forelsket i hende. Ved en mærkeligt tilfælde viser det elskede billede sig aldrig i kunstnerens sind uden at være forbundet med en musikalsk idé, hvori han genkender en bestemt lidenskabelig karakter, fuld af den nobelhed og skyhed, som han forbinder med genstanden for sin kærlighed.

Dette melodiske spejlbillede og dets genstand forfølger ham til stadighed som en dobbelt besættelse eller idé fixe. Dette er grunden til den konstante gentagelse af allegroens indledende melodi i alle stykkets sats. Overgangene mellem denne tilstand af drømmende melankoli, afbrudt af lejlighedsvis opblussen af formålsløs glæde, hæmningsløs lidenskab, udbrud af raseri og jalousi, tilbagevenden til ømhed, tårer, religiøse trøst – alt dette udgør den første sats.”

Berlioz’ fikse ide, hans besættelse, bliver første gang præsenteret af violiner og fløjte i denne sats og vender tilbage igen og igen gennem hele symfonien. Det er naturligvis et symbol på den uopnåelige kvinde, og karakteren af den fikse ide ændrer sig i løbet af symfonien og spejler dermed, hvordan den unge mands billede af sin elskede også ændrer sig. Med andre ord er det en forløber for de ledemotiver, som Wagner senere skulle gøre så berømte.

2 Un bal (Et bal)

Berlioz fortæller videre: ”Kunstneren befinder sig i de mest forskellige

situationer i livet, i tumulten ved et festligt bal, i fredelig fordybelse i naturens skønhed; men overalt, uanset om det er i byen eller på landet, følger det elskede billede ham fortsat og henkaster hans ånd i forvirring.”

I denne sats skal man for øvrigt lytte efter harpens rolle – den er nemlig stor. Og det gav Berlioz problemer: I sine erindringer skriver han meget om, hvor vanskeligt det var at finde harper såvel som harpenister, der overhovedet kunne spille stykket.

3 Scène aux champs (Scene fra engen)

Tredje sats starter med en vidunderlig engelskhornsolo, der konverserer med en obo, der takket være sin placering bag scenen får en fjern og ophøjet klang – som en dialog med noget himmelsk. Berlioz fortæller: ”En aften på landet hører han to hyrder i det fjerne, der spiller deres ’ranz des vaches’ [en schweizisk hyrdemelodi fra Alperne]; denne landlige duet, omgivelserne, træernes blide raslen i vinden og et nyfundet håb: Alt forenes for at genskabe en uvant ro i hans hjerte og give hans tanker en lysere farve. Han ruger over sin ensomhed og håber, at han snart ikke længere vil være ensom... Men hvad nu, hvis hun forrødte ham!... Denne blanding af håb og frygt, disse ideer om lykke, forstyrret af bange anelser, udgør temaet for adagioen. I slutningen genoptager en af hyrderne sin ’ranz des vaches’; den anden svarer ikke længere. Torden i det fjerne... ensomhed... stilhed...”

De tre første sats er i det hele taget idylliske, velklingende og på ingen måde grænseoverskridende. Med undtagelse af lidt kvaler midtvejs i denne sats er vi i ufarligt og velkendt land – følelsesmæssigt såvel som musikalsk. Det ændrer sig imidlertid – voldsomt! – med fjerde sats.

4 Marche au supplice (Turen til skafottet)

Den svage, dumpe lyd af marchtrommerne varsler gåturen til skafottet. ”Overbevist om, at hans kærlighed er afvist, forgifter kunstneren sig med opium. Det narkotiske stofs dosis kaster ham ned i en tung søvn ledsaget af de mærkeligste syner, selvom den er for svag til at forårsage hans død. Han drømmer, at han har dræbt sin elskede, og at han bliver dømt, ført til skafottet og bevidner sin egen henrettelse. Processionen skrider frem til lyden af en march, der undertiden er mørk og vild, undertiden strålende og højtidelig, og hvori en dump lyd af tunge fodtrin uden overgang følges af de kraftigste udbrud. I slutningen af marchen dukker de første fire takter af kunstnerens idé fixe op igen som en sidste tanke om kærligheden afbrudt af det skæbnesvangre slag.”

Berlioz hævdede for øvrigt, at han skrev denne sats på en eneste nat.

5 Songe d'une nuit du sabbat (En drøm om en heksesabbat)

Klokkerne varsler nattens komme – og de dybe messingblæsere åbner døren til dødsriget. Berlioz’ beskrivelse af den unge helts mareridt er fuldt ud lige så uhyggelig som musikken: ”Han ser sig selv ved en heksesabbat midt i en

forfærdelig forsamling af spøgelse, troldmænd og uhyrer af enhver art, der er forsamlet til hans begravelse. Mærkelige lyde, stønnen, udbrud af latter; fjerne råb, der lader til at blive besvaret af flere råb. Den elskede melodi vender tilbage, men den har mistet sin noble og sky karakter; den er nu kun en vulgær dansemelodi, trivielt og grotesk: det er hende, der kommer til sabbatten ... Brøl af glæde ved hendes ankomst ... Hun slutter sig til det diaboliske orgie ... Begravelsesklokkerne kimer, en burlig parodi af Dies irae [’Vredens dag’, en del af den katolske kirkes begravelsesmesse], heksenes dans. Heksenes dans kombineret med Dies irae.”

Vi ved ikke, om denne opiumsrus er en fortælling fra Berlioz’ eget liv. Hvis det er, fungerer den i høj grad som en advarsel: ”Hvis du tager et trip, ender du

med at skrike til din egen begravelse,” sagde Leonard Bernstein (der selv ikke var uerfaren på området) om satsen.

Bonusinformation: Berlioz skrev faktisk endnu et værk, som han betragtede som opfølgeren til *Symfonie fantastique*. *Lélio*, eller *Le Retour à la vie* er beretningen om det, der sker, efter den unge mand vågner af sin opiumsrus. Spoiler: I dette værk vågner den unge kunstner op (i mere end én forstand) og indser, at han ikke kan få sin elskede – og helliger sig i stedet musikken. Set i lyset af Berlioz’ ægteskabelige kvaler er det formodentlig en klogere beslutning end at gifte sig med en kvinde, som man ikke engang kan tale med – hvor romantisk det så end forekom den 23-årige komponist.

Rigtig god koncert.

Symphonie fantastique – en kærlighedshistorie

Berlioz’ berømte symfoni var foranlediget af en voldsom og lidenskabelig forelskelse i den unge skuespillerinde Henrietta Smithson.

Læs Peer Kjær Andersens gennemgang af de musikalske motiver, som Berlioz brugte til at skildre sin elskede på vores hjemmeside under ”Baggrundshistorier”.

WWW.AARHUSSYMFONI.DK

John William Godward: *The Signal* (1899)

Marc Soustrot DIRIGENT

Marc Soustrot er født i Lyon og tog eksamen i basun og klaver på konservatoriet i Lyon i 1969, hvorefter han begyndte at studere direktion på konservatoriet i Paris.

Han har været Aarhus Symfoni-orkesters chefdirigent siden 2015 og forlængede i 2018 sin aftale med orkesteret i yderligere tre år.

Soustrot har et meget stort og bredt repertoire, og han regnes for specialist inden for den franske musik. Han har dirigeret en lang række orkestre i Europa

og Japan, og i de senere år har han hyppigt dirigeret i Norden, herunder DR SymfoniOrkestret.

Han dirigerer ofte opera og har også her et bredt repertoire. Han har bl.a. arbejdet i operahusene i Monte Carlo, Sevilla, Madrid, Genève, Bruxelles, Frankfurt, Hamborg, Oslo, Bergen, Stockholm og København.

Marc Soustrot har indspillet adskillige CD'er med overvejende fransk musik. I 2008 blev han udnævnt til Chevalier de la Légion d'Honneur.

Eugene Hye-Knudsen CELLO

Eugene Hye-Knudsen studerede ved Det Kongelige Danske Musikkonservatorium hos professor Erling Bløndal Bengtsson og havde sin debut samme sted fra i 1996.

I 1998 vandt han en stilling som Kongelig Kapelmusikus på Det Kgl. Teater, og i 2002 fik han stillingen som 1. solocellist i Aarhus Symfoniorkester.

Han har været solist med Aarhus Symfoniorkester i Sjostakovitjs 1. cel-

lokonzert (2004), Bruchs *Kol Nidrei* (2006), Elgars cellokonzert (2008), uropførelsen af Anders Koppels *Trippelkonzert for mezzosopranoxofon, cello og harpe* (2010), John Williams' filmmusik til *Seven Years in Tibet* (2010) og senest Strauss' *Don Quixote* (2014).

Eugene Hye-Knudsen blev i 1995 tildelt Jacob Gades Legat og i 1997 Veuve Clicquot Prisen.

KONCERTBESÆTNING

VIOLIN I

Alexandru Radu,
gæstekoncertmester
Johanna Tolvanen
Tue Lautrup
Hanne Holt Nielsen
Thea Clemson Andersen
Todd Cadieux
Katrín Djordjević Sønnichsen
Matthias von Niessen
Matthias Gahl
Nadja Kornilova
Hayato Ishibashi
Olga Rosca-Marcov, assistent
Peter Clemson, assistent

VIOLIN II

Sarah Lucy Foldager
Birgitte Bærentzen Pihl
Erik Søndergaard Jensen
Vibeke Lund Nielsen
Charlotte Hald Lauridsen
Pernille Jönsson Nüchel
Jens Astrup
Nefelina Musaelyan
Sonja Lind, assistent
Ina Tagmose, assistent
Lada Fedorova, assistent

BRATSCH

Luminita Marin
Christine Hæge Larsen
Nikolaj Lind Pedersen
Lars Kvist
Lise Pehrson
Eva Paulin
Atico Razera
Robert Karlsson, assistent
Mikkel Bratsch Schreiber,
kontrakt

CELLO

Brian Friisholm
Jens Lund Madsen
Ananna Lützhøft
Chiao-Hui Hwang
Fang-yu Liang
Else Anker-Møller, assistent
Jonathan Slaatto, assistent

KONTRABAS

David Møllfatrik
Erik Brodin Higgins
Christian Jørgensen
Frank Christensen
Poul Erik Jørgensen

FLØJTE

Lena Kildahl Larsen
Toril Vik
Judith Wehrle

OBO

Oliver Nordahl
Malene Bjerg Poulsen
Pina Mohs, kontrakt

KLARINET

Mathias Kjøller
Vibeke Kærsgaard Lembcke
Maria Jimenez Pardo, assistent

FAGOT

Justin Sun
Eric Beselin
Anna Moe, assistent
Lars Mathiesen, assistent

HORN

Flemming Aksnes
Jari Kamsula
Carsten Adrian
Klaus Gottlieb

TROMPET

Kim Hansen
Anders Kildahl Larsen
Martin Schuster
William Castaldi, assistent

BASUN

Fabrice Godin
Tobias Larsen, kontrakt

BASBASUN

Jens Vind

TUBA

Jonathan Borksand Hanke
Carl-Boye Hansen, assistent

PAUKER

Malte Vendelby, kontrakt
Jonathan Jakshøj, kontrakt

SLAGTØJ

Anders Lynghøj
Nikolai Petersen, kontrakt
Rune Schuster, kontrakt

HARPE

Joost Schelling, assistent
Lovisa Wennesz, assistent

KLAVER

David Strong, assistent

SYMFO-BUSINESS

ET UNIKT PARTNERSKAB
PÅ TVÆRS AF SYMFONI,
UDVIKLING & ERHVERV —

SymfoBusiness er et kulturfremmende værdipartnerskab og et direktørnetværk — samt et berigende oplevelsestilbud for alle ansatte i de virksomheder, som samarbejder med Aarhus Symfoniorkester.

Ved at tegne et årligt medlemskab og blive partner støtter man direkte orkestrets vision om at blive byens — og landsdelens — fjerde store internationale kulturinstitution, i liga med Moesgaard, Den Gamle By og ARoS.

Som SymfoBusiness-partner er man derudover garanteret et skræddersyet koncertforløb med indlagte middage, rejse

og foredrag, der tager medlemmerne helt ind i musikken — og bagom den.

Det er et forløb, der til fulde udnytter orkestrets professionelle kompetencer for sammenspil, organisering og inspiration — både som det kommer til udtryk i arbejdet på scenen og i alt det, der foregår før publikum lytter med.

Interesserede virksomheder og ledere kan kontakte Administrations- og spon-sorchef Thorkild Andreasen

thorand@aarhus.dk • 41 85 68 51

SYMFOBUSINESS PARTNERE 2020

SÆRLIGE GIVERE

- Salling Fondene
- Stibo-Fonden
- Per og Lise Aarsleffs Fond

PLATINPARTNERE

- Bjerres Bureau
- Danske Bank

- Kammeradvokaten / Advokatfirmaet Poul Schmith
- Kaufmann
- Kvadrat
- PwC
- Schouw & Co
- Volva

Bliv fadder

Kontakt os på tlf. 89 40 90 90 / symfoni@aarhus.dk

Aarhus Symfoniorkesters Fond består af individuelle fadderskaber fordelt på fonde, virksomheder og privatpersoner. Den selvstændige fond støtter orkestrets arbejde ved tilskud til instrumenter, turnéer, CD-indspilninger og lignende.

- » A. Enggaard A/S
- » Advokaterne i Jyllandsgården A/S
- » Alice Madsen
- » Arkitektfirmaet C.F. Møller A/S
- » AVK Holding
- » Barslund A/S
- » Bech-Bruun
- » Bendt Almvig, arkitekt maa.
- » BoostPLM
- » BRANDT Revision & Rådgivning
- » BRANDT Revision & Rådgivning, personaleforeningen
- » CHD Holding A/S
- » Comwell Aarhus
- » Dansk Erhvervsprojekt A/S
- » Dansk Musiker Forbund
- » Danske Andelskassers Bank
- » Ebbe Juul Holding ApS
- » Ennova A/S
- » Fa. Benny Rasmussen
- » FO-Aarhus
- » Gorrissen Federspiel
- » Gurli og Knud Pedersens Fond
- » Holst, Advokater
- » INTERLEX Advokater
- » Juhl-Sørensen Pianohandel
- » Jyske Bank
- » Keld T. Lauritsen Holding APS
- » Kjeld Sachmann
- » Kosan Gas A/S
- » Linco Holding A/S
- » MEGAGROUP Holding Aps
- » Middelfart Sparekasse
- » Niras
- » Nordea
- » PDS Holding A/S
- » Per Aarsleff Holding A/S
- » Pressalit A/S
- » PricewaterhouseCoopers
- » Schouw & Co A/S
- » Stantræk A/S
- » Steffen Ebdrup Invest aps
- » Stibo A/S
- » Stibo Ejendomme A/S
- » Stibo-Fonden
- » Stibo Holding A/S
- » Stormagasinet Salling
- » Støtteforeningen FHH
- » SYDBANK
- » Todbjerg Busser A/S
- » torbenbrandi – projektudvikler
- » Vilhelm Kiers Fond
- » Wollebi Holding Aps
- » Aarhus Oliefabriks Fond
- » Aarhus Stiftstidendes Fond
- » Aarhus Symfoniorkesters Venner
- » Aarhus Universitets Forskningsfond

Aarhus Symfoniorkester

Vær med til at støtte

bliv medlem af Aarhus Symfoniorkesters Venner

Husk at venneforeningen holder gratis optakt for alle før hver torsdagskoncert.

Se programmet på www.asov.dk

Optaktsholder 5. november: Kristian Krogsøe, Domorganist

Medlemskab giver fri adgang til særlige prøver/generalprøver, gratis medlemsblad samt uvurderlig støtte til byens orkester.

Meld dig ind på www.asov.dk

eller ved henvendelse til formand Tove Christensen, dr. med. asov.tc@gmail.com

Oplev orglet!

Aarhus Symfoniorkester - Københavns Drengekor - BaroqueAros - Randers Kammerorkester - Århus Sinfonietta - Concert Clemens Orgelsolister fra ind- og udland

Aarhus Symfoniske Orgelfestival - overalt i Aarhus
1. - 14. november 2020
www.asof.dk

Life is live

DANS

Nøddeknækkeren

Den Kongelige Ballet og Aarhus Symfoniorkester

29. - 30. DEC · STORE SAL

Billetsalg: tlf. 8940 4040 · Musikhusetaarhus.dk

Restaurantbestilling: johanr.dk · tlf. 2230 0092

musikhuset
aarhus